

Sygn. akt VIII Pz 54/14

POSTANOWIENIE

Dnia 19 stycznia 2015r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Teresa Kalinka

Sędziowie SSO Jolanta Łanowy

SSO Grażyna Łazowska

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2015r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa E. W.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w K.

o ekwiwalent pieniężny z tytułu prawa do bezpłatnego węgla

na skutek zażalenia powódki

na postanowienia zawarte w punkcie 2 wyroku Sądu Rejonowego w Zabrzu

z dnia 12 listopada 2014r. **sygn. akt** IV P 216/14

postanawia

oddalić zażalenie

(-) SSO Jolanta Łanowy (-) SSO Teresa Kalinka (-) SSO Grażyna Łazowska

UZASADNIENIE

W wyroku z dnia 12 listopada 2014r. (sygn. akt: IVP 216/14) Sąd Rejonowy w Zabrzu zasądził od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w K. na rzecz powódki E. W. kwotę 597 zł tytułem ekwiwalentu pieniężnego za węgiel wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 maja 2014r.

W punkcie 2 wyroku Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki E. W. kwotę 135 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

W punkcie 3 nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zabrzu kwotę 30 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, od obowiązku uiszczenia której powódka była zwolniona.

Sąd Rejonowy wskazał, iż rozstrzygając o obowiązku uiszczenia kosztów zastępstwa procesowego przez stronę pozwaną orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą strona przegrywająca (merytorycznie albo formalnie i niezależnie od tego, czy ponosi winę w prowadzeniu procesu zobowiązana jest zwrócić swojemu przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu.

Natomiast ustalając wysokość kosztów zastępstwa procesowego Sąd Rejonowy oparł się na § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 5 i § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013r. poz. 461). Wskazał, iż § 12 ust. 1 pkt. 2 powołanego wyżej rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. literalnie dotyczy wynagrodzenia za pracę, trzeba jednak przyjąć jego odpowiednie zastosowanie, na zasadzie § 5 rozporządzenia, w przypadku roszczeń pieniężnych z tytułu np.: odprawy rentowej lub emerytalnej (art. 92¹ k.p.); odprawy pośmiertnej (art. 93 k.p.); ekwiwalentu urlopowego (art. 171 § 1 k.p.); odprawy pieniężnej w związku z rozwiązaniem stosunku pracy w ramach grupowego zwolnienia w trybie art. 8 ustawy z dnia 13 marca 2003r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U. Nr 90, poz. 844 z późn. zm.) – por. postanowienie SN z dnia 14 lutego 2012r., II PZ 48/11, LEX nr 1168877. W ocenie Sądu Rejonowego przepis ten znajduje również zastosowanie do roszczeń o zapłatę ekwiwalentu pieniężnego z tytułu prawa do bezpłatnego węgla.

Sąd Rejonowy wyjaśnił, iż powódka B. W. nabyła uprawnienie do deputatu węglowego ponieważ była pracownikiem pozwanego. Ekwiwalent pieniężny za węgiel jest świadczeniem wynikającym ze stosunku pracy, zaś sprawy o ekwiwalent pieniężny dla emerytów rozpoznawane są przez Sądy Pracy a nie Wydziały Cywilne. Roszczenie powódki ma zatem charakter roszczenia z zakresu prawa pracy, a stawki minimalne w sprawach z zakresu prawa pracy zostały uregulowane w § 12 ust. 1 pkt 1-5 rozporządzenia.

Zgodnie z treścią § 5 cytowanego rozporządzenia wysokość stawek minimalnych w sprawach nieokreślonych w rozporządzeniu ustala się, przyjmując za podstawę stawkę w sprawach o najbardziej zbliżonym charakterze. Roszczenie o ekwiwalent pieniężny za węgiel, rodzajowo najbardziej zbliżone jest do wynagrodzenia za pracę i stąd zasadnym było przy ustalaniu wysokości kosztów zastępstwa procesowego w sprawie o zapłatę ekwiwalentu za bezpłatny węgiel zastosowanie § 12 ust. 1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r.

W konsekwencji, uwzględniając wartość przedmiotu sporu w wysokości 597 zł, Sąd Rejonowy zastosował 75% stawki z § 6 pkt. 2 to jest 75% x 180 zł i przyznał koszty zastępstwa w kwocie 135 zł.

W dniu 17 listopada 2014r. powódka wniosła zażalenie na rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów zastępstwa procesowego zawarte w punkcie 2 wyroku, zarzucając naruszenie przepisów postępowania tj. art. 98 k.p.c. oraz § 4 i § 6 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie poprzez ich niezastosowanie.

W treści zażalenia strona powodowa zarzuciła, że Sąd Rejonowy błędnie zastosował § 12 ust. 1 pkt 2 powołanego rozporządzenia z dnia 28 września 2002r. i przyjął, że niniejszy spór jest sporem z zakresu prawa pracy. W ocenie skarżącej niniejsza sprawa jest sprawą o zapłatę i nie jest sporem z zakresu prawa pracy, bowiem powódka już od wielu lat nie jest pracownikiem pozwanej. W konsekwencji na rzecz powódki, tytułem kosztów zastępstwa adwokackiego, powinna zostać zasądzona kwota 180 zł.

Sąd Okręgowy w Gliwicach zważył:

Zażalenie powódki nie zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy w pełni podziela argumentację Sądu I instancji zawartą w uzasadnieniu do zaskarżonego orzeczenia.

Nie było sporne, iż Sąd Rejonowy – w oparciu o zasada odpowiedzialności za wynik procesu zawartą w art. 98 k.p.c. – słusznie zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki koszty zastępstwa procesowego.

Przedmiotem sporu pozostawała natomiast wysokość zasądzonych kosztów.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy słusznie zastosował § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 5 i § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013r. poz. 461).

Zgodnie z tym przepisem stawki minimalne wynoszą w sprawach z zakresu prawa pracy o wynagrodzenie za pracę lub odszkodowanie inne niż wymienione w pkt 4 wynoszą 75% stawki obliczonej na podstawie § 6 od wartości wynagrodzenia lub odszkodowania będącego przedmiotem sprawy.

Przedmiotem niniejszego postępowania był ekwiwalent pieniężny z tytułu prawa powódki do bezpłatnego węgla. Roszczenie takie nie zostało wymienione w powołanym rozporządzeniu, słusznie zatem Sąd Rejonowy powołał się na § 5 rozporządzenia, w myśl którego wysokość stawek minimalnych w sprawach nieokreślonych w rozporządzeniu ustala się, przyjmując za podstawę stawkę w sprawach o najbardziej zbliżonym rodzaju.

Nie zasługuje na uwagę argument strony powodowej, że roszczenie niniejsze nie należy do roszczeń z zakresu prawa pracy, gdyż powódka już od wielu lat nie jest pracownikiem pozwanej. Taki pogląd prowadziłby do uznania, że wszystkie roszczenia, których były pracownik domaga się od pracodawcy już po ustaniu stosunku pracy nie są roszczeniami z zakresu prawa pracy. Z takim poglądem nie sposób się zgodzić.

Deputat węglowy jak również ekwiwalent pieniężny za deputat węglowy, podobnie jak wynagrodzenie ze stosunku pracy ma na celu zapewnienie pracownikowi środków utrzymania i zaspokajanie innych potrzeb. Jak wskazał Sąd Rejonowy, powołując się na pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uzasadnieniu do postanowienia z dnia 14 lutego 2012r. (II PZ 48/11, LEX nr 1168877) podobieństwo funkcji i charakteru świadczenia do wynagrodzenia wykazują również takie świadczenia jak odprawa pieniężna w związku z rozwiązaniem stosunku pracy na podstawie ustawy z dnia 13 marca 2003r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników.

Nie budzi wątpliwości Sądu orzekającego, że przedmiotowe roszczenie jest roszczeniem z zakresu prawa pracy. Jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy powódka nabyła prawo do deputatu węglowego ponieważ była pracownikiem pozwanego, a w konsekwencji była do niego uprawniona również po ustaniu stosunku pracy i przejściu na emeryturę. Obecnie uprawnienie powódki wynika zatem ze stosunku pracy jaki łączył powódkę z pozwaną i to niezależnie od tego że stosunek pracy ustał.

Mając powyższe na uwadze, zażalenie oddalono na podstawie art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 385 k.p.c.

(-) SSO Jolanta Łanowy (-) SSO Teresa Kalinka (-) SSO Grażyna Łazowska